

OPORTUNIȘTI AI CUVÂNTULUI

Nu o dată am abordat acest subiect. Mă irită, mă enervează, mă revoltă că ideea de făuritori de limbă aparține mai deloc academicienilor de specialitate, ci unor inși din televiziuni, persoane aleatorii, care nu au nicio legătură cu secretele limbii române. Comentatorii spotivi și cei politici, inclusiv politicieni, parlamentari, ministeriabili sunt cei mai toxici prin popularitatea subiectelor... Toți au devenit involuntar, prin meserie, niște mici Alexandru Graur - cel ce ne învăța să vorbim românește. De pildă biata vocabulă „ocazie” a rămas doar în comerț, fiind exclusă din limbajul sportiv unde anglofilii neamului preferă una mai lungă și mai snoabă - „oportunitate”...

Ba s-a ajuns cu prostia până acolo încât un jucător care dă multe goluri să fie numit „oportunist”! Mergeți la Dex, la ce înseamnă asta și veți afla nivelul cultural al indivizilor... Niște oportuniști ai cuvântului... Mai este un recidivist al greșelilor pe la DIGI SPORT. Unul care când ratează cineva și dă mingea puțin pe lângă bară, el zice „de puțin”. Omul mai e și crainic-reporter la RRA, că de aici vine defectul, încă de la vremile lui Raul Bart.

Da, cine-l mai știe pe crainicul fugar de la Olimpiada Melbourne '56? Să zic, de la nea Ion Ghițulescu citire, că trăiește...

Alți maeștri teleaști ai cuvântului, proteviști, după ce au deformat noțiunea de lupte americane zicându-i „lupte” pur și simplu, nicidecum „lupte americane”, cum e corect, au deturnat de sens atât noțiunea de „lupte libere” cât și cea de „greco-romane”, care sunt seculare, vezi Olimpiadele grecești. . . Cândva, Federația de Lupte, prin PR-ul ei, chiar subsemnatul, a emis un comunicat atrăgându-se atenția asupra confuziei, dar nu s-a reacționat. Clar: lupte americane pentru circuitul ăla oribil jucat, mimat și difuzat pe de-o parte și lupte libere/greco-romane pe de alta. La fel s-a mai născut un lăstar periculos în ograda limbii române recente: cuvântul „chef” pronunțat „șef”, referitor la concursurile culinare unde bucătarii sunt numiți „chefi”, așa se scrie... Adică „șefi”, că așa se pronunță.

Măcar din bun simț, că de respect al limbii nici vorbă, ar trebui să facem diferența. Așadar, cum sună la citire „Război la sânge între chefi”? Măcar pe șefii ăștia noi, spre a-i deosebi de cei vechi, propun ca vocabula „șef”, scrisă aiurea „chef”, să se scrie șeff. Sau șșef ca la rrom...

Nu știu, zic și eu, dar cu asemenea „chefi” la conducere, nu se mai poate. S. O. S.!

RUSIFICAREA MEZZO

Estimp, Occidentul se miră ce să mai facă să-și mențină prospețimea spectacolelor redade pe prestigioasa TV MEZZO. Post care nu știu dacă datorită unor pasiuni absconse ale președintelui Putin sau a vreunui contract de care nu știu eu, post francez dedicat muzicii de calitate superioară, așa zice, rușii îl pătrund, penetrează, ocupă ca-ntrun război cultural.

De aceea, nu e zi de la Dumnezeu ca MEZZO să nu înceapă cu Valerii Gergiev, figura de la reclama Gazprom sau Lukoil, nu mai știu, care apare mereu la Fotbal European. Altfel zis, suporterul lui Putin, directorul Marinskii Teatr din Sankt Petersburg, dirijorul internațional. Sau măcar emulul său, fratele osetin Tugan Sokiev. Valerii Gergiev cred că e singurul dirijor care, la recentul Festival „George Enescu”, nu a executat bis...

Ar fi ceva revoltător dacă nu am observa că rușii nu au aruncat la gunoii istoriei, ba au băgat bani serioși în muzica simfonică, balet, operă. Le-au cultivat, deși erau reminiscențe ale regimului țarist, un obicei nobil, aristocratic, de care proletariatul nu prea avea pe atunci nevoie. Repet, toate aceste genuri muzicale erau neconforme cu normele proletare, cu Marxism-Leninismul care pleda pentru proletcultism. Și, totuși, au păstrat, cultivat totul, poate din snobism. Iar azi muzica rusă e o mare forță, cu o rezervă componistică de patrimoniu, poate egală cu cea militară... de ce să nu recunoaștem.

O ricâte rele au făcut comuniștii, bolșevicii ruși la 1917-18, inclusiv raderea de pe pământ a Romanovilor, compelxul criminal al lui Lenin, muzica superioară, zisă „grea”, a rămas. Deși ea nu contribuia deloc la formarea aceluia caraghios azi, criminal ieri - homo sovieticus.

Revelația unui telespectator ca mine, român pasionat, a fost recenta apariție a Teodoriei Gheorghiu în rolul lui Sophie din „Cavalerul rozelor”. O revelație rară pentru telespectatorul care îs. Căci arareori - să nu ne comparăm cu rușii! - ai prilejul să vezi ceva, un grup, o soprană, un tenor, un grup jazz din România. Suntem parcă proscriși. Deși, excepție a făcut recent-încheiatul Festival „George Enescu”. Cel mai ades se vede cvartetul Belcea cu care ne mândrim, deși în afara doamnei care-i dă numele grupului alți români nu sunt. Tot ca pe o excepție, dar de multă vreme, am mai întâlnit-o, la Opera din Viena, pe mezzosoprana Ruxandra Donose, fiica fostului director al fostului Radio România.

Despre Angela Gheorghiu - foto - la MEZZO nimic, dar nimic. Tăcere... cred eu, impusă după eșecul din 2014 de la Théâtre des Champs-Élysées, când recitalul ei fu taxat cu exagerare drept „circ”. Ba, doamna Cleopatra Pop, cronicar român și un vechi exeget foarte exigent al sopranei, o acuză că a adus pe scenă „acoliți” mai mici decât ea. „On a toujours besoin d'un plus petit que soi”.

Întotdeauna ai nevoie de unul mai mic decât tine. Dar chiar atât de mic?

Mă doare să spun asta, dar doamna Gheorghiu, o hedonistă pe care o iubesc pentru asta, cred că e victima propriilor patimi pe care, din păcate, le cam exhibă des la lumina reflectoarelor...

Mai dese la Mezzo au fost prestațiile jazzistice în emisiunile de noapte ale grupului Costel Nițescu - vioară.

Cu Richard MANETTI, Samson SCHMITT, Joan ECHEPUIG - Coutances... nume cam exotice, deși mie mi se pare că mai toți sunt originari de pe meleaguri mioritice...

Așa cum e colegul lor parizian, marele acordeonist Ionică Minounè... nu o dată prezent la Nocturnele de Vineri, ținute de subsemnatul la defuncta OTV în emisiuneaprogram anti-manele...

GEORGE STANCA